

OĞULLAR DAN — BİRİNE

«OĞLUMA»

ca karşılığını alamadığını anlıyacaksın. Kapital'in emeğe üstünlüğünü, kentlerin köylere doygunluğunu, büyük ülkelere liralarca borçlu doğduğunu, vatandaşlarının karınlarını doymak için başka ülkelere kaçtığını öğrenecek, niçin? niçin? diye kahrolacaksın bu kez de...

Güzel ve pırlıtlı giyimle aklın, güzel ve renkler giyimle mantığın, güzel ve moda uygun giyimle vicdanın ve ahlakın yani insanın insan yapan değerlerin hiçte ilgili ve de paralel olmadıklarını göreceksin, şaşıracaksın. Geri kalmış diye adlandırılan bir ülkede doğmuşluğun acısını duya duya, düzendeki yolu da toplum yararına saptayacaksın böylece. İçe dönük olmadan, başını yere eğmeden, tüm bozuklukların, tüm aldatmacıların karşısına dikilerek. Gücünün yettiğince dikilerek. Kişisel değil, toplumsal güzelliğe varmanın yolu bulacaksın. Sömürü düzeninde aldatmak isteyecekler seni dolaylı ya da dolaysız. Uyumruk, uyuşturmak isteyecekler. Aklınla, bilginle, gerektiğinde bileğile yenmeye çalışacaksın. Kişisel çıkarların için inandığın yoldan dönmüyerek halkın için uğraşacaksın. Pırlı, pırlı kardeşlerini, kutsal dini âlet ederek, romantik ve dedikodu mağazin basınıyla, gerçek dışı filimlerle, moda dedikleri büyük endüstrilerin kölesiyle uyutulmak istenen halkın için uğraşacaksın.

Sonra mı? Belki ağabeylerin, belki sen, belki çocukların, torunların «uygarlık ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaksınız» Büyük Ata'nın deyiimiyle. Ama ergeç doğacaksınız. Her doğuş gibi, bu doğuşun da acısını çekecek analarınız. Kendilerin' aşan oğulları için yüreklerine balyozlar inecek. Fakat bir gün, oğulların halktan yana yetiştiren anaların elleri öpülecek.

Hani kaşlarını çata çata söylediğin bir şir var ya oğlum, «nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?» İşte böyle, önce analar oğulları, sonra da oğullar anaları toplum için eğitecek. Sü-rüp gidecek bu evrim ve ergeç oğullar uygarlığı, oğullar gerçek güzelliği ülkelerine getirecek.

Muzaffer

USLUATA

«Bilgili»

«Güzeli» beğenme, «güzele» hayranlık, her insanoglu gibi doğuşunda var senin de... Doğru güzelliklerini tanımakla başlıyor bu ilk kez. Örneğin, Aydede'nin o pırlıtlı aydınlığını seviyorsun, sonra renk renk çiçekleri, yaprakları, kuşları... Ve sonra eşyada şekilleniyor bu, oyuncaklarda, giyimde şekilleniyor. Daha konuşmaya başlamadan, ufak bir yırtık olsa pijamanda, giymek istemiyor, ağlıyorsun. Sonra bir gün henüz 2,5 yaşında bana soruyorsun. «Anne bu işçiler niçin kötü giyinmişler, iyi elbiseleri yok mu onların?» Ve sonra yine bir gezide köy kadınlarını görüyorsun, «aaa! anne diyorsun, ne çirkin giyinmişler, hiç beğenmedim elbiselerini..» Anlatmaya çalışıyorum sana, benden bir parça olan sana, iç burukluğuyla, anlatmaya çalışıyorum. Sonra da «sorumlusu bizim» diye haykırışım geliyor, bizim oğlum, amcalar, teyzeler... Sorumlusu bizim oğlum». 2,5 yaşının o tatlı ve çevresi sevgilerle dolu dünyasında anlanan o kadar güç ki... Yi ne de o küçük sarı başını sallıyorsun, «evet, bize ev yapıyorlar değil mi anne diyorsun, top rakla çalışıyorlar onun için elbiseleri çirkin.. Onlar olmasa bize kim ev yapar?..»

Evet oğlum, onlar olmasa bize kimin ev yapacağını, tüm güzelliklerin sinesinden doğduğunu toprakla uğraştıkları için elbiselerinin çirkin olduğunu, yıllar geçtikçe öğreneceksin sen de. Herkesin çalıştığına, herkesin yarattığına